

РЕШЕНИЕ

№ 2524

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **767** по описа за **2024** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. А. Т. против Решение № 5477/27.11.2023г., постановено по НАХД № 13821/2022г., на СРС, 3 ти състав, с което е изменено Наказателно постановление № 8028/06.02.2023г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативния контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.) за нарушение на разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, „а“, пр.1 от Закона за пътищата (ЗП), във връзка счл.8 ал.1 и ал.2 и чл.37 ал.1 т.1 пр.1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ, с което на основание чл. 53, ал. 1 т.2 пр.1 от ЗП, е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 1000 лв. на касатора. СРС е потвърдил Наказателното постановление и е осъдил жалбоподателя да заплати по сметка на А. разноски в размер на 80 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от С. Т. с оплаквания за неправилност на решението, поради потвърждаване на наказателно постановление, което е издадено в противоречие на закона. Въвеждат се аргументи, че касаторът не е извършил вмененото му административно нарушение, тъй като е разполагал с разрешение № РИ-4438/24.06.2022г., съгласувано с органите на МВР на 25.08.2022 г. за движение на извънгабаритно превозно средство, както и факта че са заплатени всички пътни такси. Излагат се доводи, че не водачът е отговорен по ЗП и Наредба №

11 на МРРБ за движението на извънгабаритно и/или тежко ППС по отношение на липсата на разрешение за движение. Посочва като съображение, основавайки са на чл.177, ал.3 от ЗДвП, че за твърдяното нарушение отношение по процедурата за административно наказание, по отношение на водача, би следвало да се вземе от органите на МВР, съгласно ЗДвП, следователно НП било издадено въз основа на незаконосъобразен АУАН. Иска съдът да постанови решение за отмяна на въззивното решение и НП. В съдебно заседание касаторът не се явява, не изпраща представител, депозирал е писмено становище, с което е заявил, че поддържа жалбата си и желае да бъде отменено решението на въззивната инстанция и да бъде отменено процесното наказателно постановление.

Ответникът – А., редовно уведомен се представлява в съдебно заседание от юрисконсулт Н., който оспорва касационната жалба. Представя подробен писмен отговор по касационната жалба, в което застъпва правилност на решението на СРС и неоснователност на касационната жалба. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а решението на СРС следва да се остави в сила.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, по следните съображения

В производството пред СРС е установено, че на 24.08.2022 г. в 10,20 часа органи на А., при изпълнение на задължения по превенция на тежкотоварния трафик спрели за проверка съчленено ППС с 5 оси - МПС с 2 оси марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с 3 оси с рег. [рег.номер на МПС], управлявано от С. А. Т.. При извършената му проверка е установено, че водачът извършва превоз, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата/Разрешително/, съгласно изискванията на чл. 8, ал. 2 във вр. с чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. При направеното измерване с техническо средство орлетка № 1307/18/5 м/ и щрихова мярка за дължина L01 е констатирано, следното: 1. Измерената височина е 4.45 м. при допустима максимална височина на ППС 4.00 м., съгласно чл. 5, ал. 1, т. 2 от Наредбата, като превишаването е с 0.45 м. м 2. Измерената широчина е 2.90 м. при допустима максимална широчина на ППС 2.55 м., съгласно чл. 5, ал. 1, т. 1, б “а” от Наредбата, като превишаването е с 0.35 м.

За нарушението бил съставен АУАН на касатора, като водач- шофьор в транспортно дружество за извършено нарушение на разпоредбите на чл.26, ал.2, т.1, б.”а” от Закона за пътищата /ЗП/ във вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Въз основа на горепосочения акт е издадено наказателно постановление /НП/ № 7856/21.09.2022 г. на Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при Агенция „Пътна инфраструктура” – [населено място], с което на жалбоподателя, на основание чл.53, ал.1, т.2, пр.1 от Закона за пътищата /ЗП/ е наложена глоба в размер на 1000 лв. /хиляда/ лева за

нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б."а", пр.1 от Закона за пътищата /ЗП/ във вр. с чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр.1 на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС

СРС е изложил доводи за категорична установеност на извършеното нарушение, затова че провереното ППС е с височина и широчина, които надвишават максимално допустимите по чл. 5, ал. 1, т. 2 и в чл.5, ал.1, т.1, б."а" от Наредбата. За движението на ППС е следвало да има издадено разрешително, което не е било налице към момента на извършването на проверката, поради което установеното нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б "а" от ЗП е безспорно установено.

Решението на съда е допустимо, валидно и правилно.

Основните доводи на касатора са свързани с наличие на Разрешително № РИ-4438/24.06.2022г. за движение на извънгабаритно и тежко пътно превозно средство, както и заплатени пътни такси по отношение на процесното пътно превозно средство –влекач и полуремарке. Видно от приложените писмени доказателства –лист 13-15 от НАХД № 13821/2022г. са налични справка и квитанция за платени пътни такси на 24.08.2024г. в 11,03 часа.

От съдържанието на процесното Разрешително, обаче съдът констатира, че същото е съгласувано с Главна Дирекция „Национална полиция“ на 25.08.2022г., т.е. на следващия ден, след извършване на проверката от контролните органи.

Съгласно чл.8 ал.2 от НАРЕДБА № 11 от 3.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни - Извънгабаритните и/или тежки ППС могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управляваща пътя. След издаване на разрешителното собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, съгласуват със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи (МВР) движението на извънгабаритното или тежкото пътно превозно средство, като съгласуването се извършва върху разрешителното. Т.е. изводът на СРС, затова че е извършено нарушение на разпоредбата на чл.26 ал.2 т.1 .б“ пр.1 от Закона за пътищата е обоснован. Този извод се подкрепя и от факта, че след издаване на АУАН от касатора са направени писмени възражения, в които изобщо не е изложено, че е налично разрешително, нито заплатени пътни такси. Такива твърдения са въведени за първи път с депозираната жалба пред СРС.

Не са представени нито пред въззивната инстанция, нито пред касационната инстанция доказателства, въз основа на които да бъде установено, че към момента на извършване на проверката водача на превозното средство е разполагал с надлежно оформено и заверено разрешително, което се изисква по силата на чл.8 ал.2 от НАРЕДБА № 11 от 3.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Проверката е извършена от служители на Агенция „Пътна инфраструктура“, оправомощени за това, съобразно чл. 37, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. Актът за установяване на административно нарушение е съставен от лицата по чл. 56, ал. 2, т. 1 от Закона за пътищата, а наказателното постановление е издадено от компетентен орган - началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при А.,

оправомощен със Заповед № РД-11-246/ 31.03.2022 г. на председателя на Управителния съвет на А., съобразно чл. 56, ал. 3, т. 1 от Закона за пътищата.

С разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства. Съгласно чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП се наказват физическите лица нарушили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 от ЗП или които извършат или наредят да бъдат извършени дейности по движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на извънгабаритното ППС без надлежно издадено разрешение, С. Т. е извършил нарушението. Касаторът е физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл. 53, ал. 1 от ЗП. За превозача е задължението да осигури разрешителното по чл. 15, ал. 3 от Наредбата, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл. 53, ал. 1 от ЗП, поради което и дадената от административнонаказващия орган квалификация е законосъобразна.

Въззивният съд законосъобразно е приел, че наложената глоба е правилно определена в минимален размер от 1000 лв., тъй като нарушението е извършено от касатора за първи път и от него няма допълнително настъпили вредни последици.

Не се установяват основания за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като констатираното нарушение и обстоятелствата по извършване на същото разкриват типична за общия случай на нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП степен на обществена опасност на деянието, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактичката и правна сложност на спора.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5477 от 27.1.2023 г., постановено по НАХД № 13821/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав.

ОСЪЖДА С. А. Т. , ЕГН: [ЕГН] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разности за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.